

Proč? Proto!!

Ahoj babi,

moc tě zdravím a posílám ti první květnovou zprávu. Píšeme si už tak dlouho, skoro si říkám, že by to vydalo na tenoučkový román, vid'? Případá mi, že už jsi v nemocnici snad celou věčnost! Moc mi babičko scházíš. Mám radost, když píšeš, že je ti lépe a lépe a tak se těším až zase budeme spolu o prázdninách na chalupě, prohlížet tvoji velkou krabici s fotkami, chodit do lesa, sbírat bedly a vařit báječný marmelády. Už aby to bylo!

Takže ti píšu další zprávu, co je u mě nového.

Nový týden začal zvláště, dnes se mi do školy nešlo ani trochu lehce.

Naše třídní, paní učitelka Kantová, která nás má na občanku, ohlásila třídě minulý týden velké zkoušení a sama víš, že já k jejím oblíbeným vůbec nepatřím. Jsem vždycky ráda, když je po občance a máme zemák. Náš zeměpisář Macek je totiž jejím pravým opakem. Zbožňuje nás a my jeho. Každá jeho hodina je jako v širokouhlém kině. Takové historky, umí vyprávět jen on, jak říká „z krásných časů mládí“, když cestoval s baťůžkem a dobrou náladou přes celý svět. Já mu je všechny dočista věřím a doma si pak hledám, kde to všude byl. Někdy se všichni tak hlasitě řehtáme, že jen přiloží prst na pusu - a to už známe- jde o signál ke ztišení, ať nerušíme ostatní třídy. Babi, a představ si- my- poslušní námořníci na rozbouřeném moři ho jako kapitána ihned uposlechneme. Někteří kluci, zvláště ti, co při jeho vyprávění ani nedutají, už dokonce plánují, že budou po základce jako on, taky dobrodruzi.

Tedy dnes, jen co první hodinu začala občanská výchova, nás začala třídní zkoušet podle abecedy. To má v oblibě, dnes ale odzadu! To nikdy neudělala, tím mě ještě víc vystrašila. Já musela jako první k tabuli.

„Žofie, ty mi povíš, co víš o sametu, ale nikoliv o druhu látky, ale o sametu v naší nedávné minulosti a věřím, že ses na zkoušení tentokrát řádně přichystala, a povíš nám, která osobnost tě z tohoto období nejvíce zaujala a proč. Jistě si vylepšíš známky z chabě napsaného písemného testu.“

Téeda! Přesně tuhle otázku jsem si potají přála dostat! A babi, určitě je to i tím, že mi držíš palce, já vím, i když je máš tak bolavé.

Víš, tolik jsi mi vyprávěla o svém životě a jaký to bylo, když byla moje maminka ještě malá.

A jak vás doma bylo tolik. Mámě jsem vždycky záviděla dalších šest sourozenců a to, že nemusela být sama doma, jako já. Ale já vím, však já mám tebe – statečnou babičku, která se nikdy nebála, ani tehdy, jak tě policie tolik trápila, když ses tenkrát podepsala na tu listinu, kterou podepsalo tak málo lidí v naší zemi. Ale ty ano!! Řekla jsem paní učitelce, že to bylo moc důležité psaní panu prezidentovi a vládě, aby se dodržovaly zákony a neubližovalo lidem, když chtějí říct, co si myslí a co je správné říct nahlas. Nebo se jim něco nelíbí a chtějí se někoho zastat, aby nemuseli být nevinní lidé neprávem uvězněni.

Slovo Charta jsme se ve škole neučili, ale pamatuji si ho od tebe moc dobře, zní totiž hrdě a spravedlivě, tak jsem si vzala křídou a napsala celý název na tabuli: „Charta 77“, aby ho poznali i moji spolužáci.

Tentokrát mi to šlo u zkoušení tak lehce, až jsem se sama slyšela jak vyprávím, že některým lidem po podepsání Charty přišla policie až domů a nutila je, ať svůj podpis zruší a že uměli krutě vyhrožovat: „Proč to děláte? Vždyť máte doma tolik dětí!“ křičeli. Babi, já vím, tys jim odpověděla: „Právě proto!!“ A práskla jsi dveřmi!! Moje nejklidnější babička pod sluncem. A tak rozhodná a beze strachu. Když jsem se tomu divila, jen jsi mě jemně pohladila po vlasech a řekla. „Žofinko, když víš, kdo jsi a víš, co je v životě důležité, rozhodneš se ze srdce a to je vždy správné. V srdci

není místo pro strach“. Dva roky potom jsi byla 6 měsíců v opravdickém vězení v Ruzyni. Nedaleko letiště, ze kterého jsme jednou s maminkou a tátou letěli k moři. Pamatuju si, že mi rodiče tehdy cestou ukázali ten obrovský strašidelný areál s dozorčí věží a mě bylo tak smutno a nechápala jsem, jak jsi to tam vůbec mohla vydržet. A víš babi, co jsi mi na to odpověděla? Byla to jenom taková krátká zkouška, kdy jsem viděla, že to lze zvládnout. Naši přátelé uměli vždy pomoci, i když byl děda v té době také uvězněný. A jak maminka říká, bylo samozřejmostí, že starší sourozenci uměli zastat rodiče a navzájem si pomáhali.

Jak jsem stála u tabule a předávala vše, co jsi mě naučila, zpozorněla jsem, ve třídě bylo takové zvláštní ticho, spolužáci mi naslouchali, obdobně jako při těch nejnapínavějších okamžicích v zeměpisu. Tvář paní učitelky Kantové obvykle pobledlá, se změnila v načervenalou, s hlavou skloněnou k psacímu stolu a zaznamenala jsem, že mě vyjimečně ani neskáče do řeči ani neokřikuje. Pokračovala jsem.

Sametová revoluce mohla v naší zemi proběhnout bez násilí, díky tomu, že se někteří velmi stateční lidé naučili v těžkých dobách po podpisu Charty77 vzájemně podporovat, a i když jich bylo tak málo, nezalekli se překážek.

A tou statečnou maminkou se sedmi dětmi, o které jsem vám dnes vyprávěla byla moje babička - Dana Němcová!!

Naše třída s jásotem začala tleskat a učebna se proměnila ve vítěznou arénu. Poprvé promluvila i paní učitelka Kantová.

Děkuji ti milá Žofie za výborný příspěvek, který mě velmi dojal a překvapil. Jsem velmi ráda, že si ve vaší rodině povídáte o důležitých prožitcích a že jsi se s námi dnes o ně také podělila. V našem předmětu občanská výchova jde přesně o tuto schopnost předávat zkušenosti dál.

Dnes ti píšu velkou jedničku.

Milá babičko, děkuji za tvá vyprávění a jsem hrdá na tebe a maminku, co jste všechno zvládli. A taky si myslím, že na další občanskou výchovu a paní učitelkou Kantovou se už zase docela těším.

Tvoje Žofinka